

DÉU DE LA MEVA PREGÀRIA

per KARL RAHNER

Senyor, com serà capaç l'home de parlar-te? Ets talment lluny, talment inassequible! Quan prego, és com si totes les meves paraules caiguessin en un profund abisme d'on no torna cap eco per donar-me la seguretat que han atès el fons del teu cor. Senyor, en exigir-me que pregui, que et parli durant tota la meva vida, sense rebre mai una resposta teva, no creus que em demanes massa? O, potser haig d'interpretar l'emoció que algunes vegades experimento tot pregant, els pensaments que em vénen quan medito, com la teva paraula, com la teva llum? Però aquestes experiències se'm presenten com l'eco buit i insignificant del meu propi clam. És la teva paraula, és a tu que jo voldria trobar. Personalment em fa basarda aquesta profunditat que no és altra cosa que banalitat humana, on simplement ens retrobem nosaltres mateixos. És la teva intimitat el que jo cerco. Però com en seré capaç, si tu refuses de mostrar-te? Per què t'embolcalles així amb el teu silenci? O, potser, és que guardes silenci per què, precisament, escoltes amb atenció la meva paraula, esperant el moment que hauré acabat la meva pregària, a fi de respondre'm amb la teva paraula, la paraula de la teva eternitat?

Senyor, em sembla que és així. Llavors no m'importa gaire la manera de preguntar-te, a condició que reïxi a donar-te tot pregant l'única cosa que desitges: no pas les meves paraules, ni els meus sentiments, ni les meves resolucions, sinó jo mateix. Però aquesta pregària que tu vols em sento incapaç de realitzar-la, perquè en la meva vida de cada dia, tan superficial, sóc absent a mi mateix, estranger a la meva pròpia persona. En aquestes condicions només em pots exigir aquesta pregària; en el silenci i la vigilància, esperar que tu vinguis; tu que, malgrat tot, ocupes el centre de la meva vida; esperar que tu m'obris la porta des de dins, a fi que pugui entrar jo també, fins al fons de mi mateix, fins al santuari amagat de la meva vida i allí trobar-me finalment a la teva presència. Llavors serà l'hora del meu amor. Però en tindrà consciència o no, d'aquesta hora decisiva? No sabria dir si en la meva vida aquesta hora ja ha començat; l'únic que sé és que no s'acabarà definitivament fins al moment de la meva mort. I en aquesta hora benèïda i terrible a la vegada, en aquesta hora del meu amor, tu encara callaràs per deixar-me parlar a mi mateix. Serà la nit de l'esperit. I després d'aquesta hora del meu amor, embolcallada amb el teu silenci, vindrà el dia del teu amor.

Mentrestant, però, cal que esperi en el llindar del teu santuari i del meu, suportant el silenci en la fe, amb la ajuda de la teva gràcia. Aquest és, finalment, l'únic sentit de totes les meves pregàries quotidianes. El que et plau en la meva pregària no són pas els meus pensaments, els meus sentiments, les meves decisions; com tampoc l'esforç com a tal, del meu pobre pensament o de la meva voluntat superficial. Tots aquests esforços que m'imposes són una gràcia que tu m'ofereixes a fi que la meva ànima estigui a punt per a l'hora en què tu li donaràs la possibilitat d'arribar fins a tu. Oh Déu de les meves pregàries, fes-me la gràcia d'esperar-te tot pregant.